

Като видѣли каква голѣма почить отдалъ царь Петъръ на този пустинникъ, всички добри християни намислили да сторятъ сжщото. И за кратко време се отжпкала пжтека до пещерата на самотника. Отъ всички краища на България пристигали всѣки день нови поклонници. Тръгнали и скринчани за Рила. Водѣлъ ги най-стариятъ и най-богатиятъ селянинъ. Той поднесълъ на пустинника въ даръ едно пѣстро теленце и казалъ:

— Да ти бжде дружинка въ тази гжста гора, населена само съ диви животни.

— Богъ да те благослови, старче, — отвърналъ пустинникътъ, — а селото ти Скрино да благослови два пжти! Не ме ли познавашъ? Спомняшъ ли си, когато се загуби Пѣструшка, бабата на това теленце?

Селянинътъ си спомнилъ и друго нѣщо. Спомнилъ си, какъ нѣкога бѣ пожелалъ да се отърве отъ сирачето Иванъ и го бѣ изпратилъ да преплува Струма съ надежда, че ще се удави и какъ бѣ изгонилъ отъ кжщи спасеното по чудо момче. И, разкаянъ за постжпката си, като се върналъ въ село, той продалъ всичкитѣ си говеда и на сжщото онова мѣсто на брѣга на Струма построилъ манастирче „Свети Иванъ“. Следъ смъртъта на светеца такива манастирчета и черкви се съградили по цѣла България. Но най-голѣмъ манастиръ, който се слави и до днесъ, е Рилскиятъ, построенъ на сжщото мѣсто, дето живѣлъ и починалъ св. Иванъ Рилски и дето завещалъ своето добро учение на българския народъ.

Голѣмиятъ Рилски манастиръ станалъ пазилище на българската книжина, на българския езикъ, живопись и рѣзбарство презъ време на петвѣковното турско робство. Тамъ били скжтани всички книги на нашитѣ учители отъ Преславското царство, поученията на Климентъ, Наумъ, епископъ Константинъ, хубавитѣ съчинения на Иванъ Екзархъ, Черноризецъ Храбъръ, Пресвитеръ Козма и на много други безименни писатели. Тамъ били скжтани и книгитѣ на писателитѣ отъ Търновското царство. Надъ тѣхъ е бдѣлъ духътъ на българския светецъ, Иванъ Рилски, пустинникътъ отъ с. Скрино, бедното сираче и говедарче Иванъ.